

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ

(Ο Έρωσ του μεγάλου Ρώσου συγγραφέως και τής συζύγου του Σόνιας Αντρέεφνας όπως τον περιγράφει η τελευταία, στα «Απομνημονεύματά» της)

ΟΤΑΝ η νεοσφάτητη ακόμη Σόνια Αντρέεφνα Μπέρς αρραβωνιάστηκε τον κόμητα Τολστόϊ, δεν ήξερε πόσες δυσκολίες και πόσες οδυνηρές απογοητεύσεις γνωρίζει στη ζωή της η γυναίκα ενός μεγάλου άντρου.

Ήταν δέκα όχτω χρόνων κι είχε όλη την άδωτη χάρη και το ξεφάνισμα μιάς κοπέλλας που βλέπει να παρουσιάζεται ξαφνα στη στρόφη του δρόμου ένας αρραβωνιαστικός που τα χέρια του εινε γεμάτα δάδα. Δεν προαισθανόταν διόλου ότι ο μεγάλος αυτός άνθρωπος θα τής φώναζε οκλήρα, ύστερα από εικοσι χρόνια: «Ο Έρωσ δεν υπάρχει, υπάρχει μόνο η φυσική ανάγκη να ενώναται κανείς μ' έναν άλλο και η λογική ανάγκη να έχει κανείς ένα σύντροφο στη ζωή του».

Όσοσο το πρώτο καιοκαίρι των δύο μνηστήρων πέρασε σάν ένα ύπεροχο ερωτικό παραμύθι. Η Σόνια άπλωνε πρὸς τὴν ευτυχία τὰ μικρὰ θερμὰ χέρια τῆς καὶ ὁ ἐνδοξος μνηστήρας τῆς, αὐτὸς ὁ ἀσποτός ποῦ τὰξε ἀπαρηθῆ καὶ ὅλα, ἔπρεμε βλέποντάς τὴν τόσο ἀγνή καὶ ξαφνιαζόταν πὸς μορποῦσάν ἑνας φοιτητῆς ποῦ ἐρωτεύεται γὰ τρώτη φορά, νὰ βρίζη—αὐτὸς, ὁ τόσο ἐκδοτός ὡς τότε στὶς ἡδονὲς—καινούργιος χάρεσ στὸν ἔρωτά!

Ἄλλ' ὡς διηγηθῆμε τὰ πράγματα μετὴ τὴ σειρά τῶν, ἢ μάλλον ὀπως τὰ διηγείταὶ ἡ ἴδια ἡ Σόνια στὸ ἡμερολόγιό τῆς.

Ήταν ἀρχὲς Ἀυγούστου. Ἡ Σόνια, ἡ μητέρα τῆς κ. Μπέρς καὶ ἡ δύο ἀδερφῆς τῆς ἔπρασσαν ἕνα βράδι μετ' αἰμάτι στη Γισανάγια Πολιάνα, τὸ περίφημο πεδὶ ὑποστατικό τοῦ Τολστόϊ καὶ τῆς ἀδελφῆς του, οἱ ὅποιοι ἦσαν παλαιοὶ φίλοι τῆς οἰκογενείας Μπέρς.

Φαντάζεται κανεὶς εύκολα αὐτὴ τὴν ἀφίσι σὲ μιά ἀγρια ἐξοχή, τὸ σταμάτημα τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ τὶς τρεὶς κοπέλλες ὄρθιες ἀνάμεσα στὶς ἀποσκευὲς τους, λίγο ξαφνιασμένες, λίγο κουρασμένες νὰ τινάζουν τὰ σκονισμένα καὶ τσαλακωμένα ἀπὸ τὸ ταξίδι φορημάτα τους.

Εὐθὺς ἀμέσως ὁ Τολστόϊ παρὰβε τὶς τρεὶς κοπέλλες καὶ ἄρχισε νὰ τοῦς δείχνει τὸ μεγάλο περβόλι τὸ ὑποστατικό μὲ τὰ ὄριμα καὶ φρούτα καὶ τὴ μυσσοβολημένη γλῶσσά του.

Ἡ Σόνια φοροῦσε ἕνα φορέμα κίτρινο γαργιρισμένο, με εἰκοςο

«Επει' ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ Τολστόϊ πῆρε τὴ Σόνια ἰδιαιτέρως καὶ τῆς εἶπε:

— Σόνια! Αντρέεφνα, θέλεις νὰ διαβάσετε καὶ πὸς θὰ γράψω τώρα;

— Με μεγάλη μου ευχαρίστησι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη.

— Μὰ θὰ γράψω μονάτῃ τὸ πρῶτο γράμμα κάθε λέξεως καὶ σεὶς θὰ μαντεύετε τὰ ὑπόλοιπα.

— Πῶς! ἔκανε ἡ νῆα ξαφνιασμένη. Μὰ αὐτὸ εἶνε ἄδύνατον. «Ὁς δοῦμε ὄμως».

Ο Τολστόϊ, πῆρε τότε μιά χιμωλία ἀπὸ τὸ μιλιάρδο ποῦ ἦταν μπροστά τους καὶ ἄρχισε νὰ γράβῃ ἐπάνω στὸ πρῶτο τραπέζι. «Ἦσαν καὶ οἱ δύο πολὺ σοβαροὶ τῆ στι, καὶ ἔκεινη. Τὰ κεφάλια τους, κοντὰ κοντὰ καθὼς ἦσαν, ἀφῆραν νὲ πλεε ἄδενότατα τὰ μαῦρα μαλλιά τους.

Καὶ ὁ Τολστόϊ ἔγραψε:

«**Η γ. ν. σ. κ. η. δ. σ. γ. τ. ε. μ. κ. ν. ο. ρ. γ. μ. κ. τ. α. μ. γ. γ. ε. ς**»

Ἡ καρδιά τῆς Σόνιας χύπρησε με δύναμι μόλις εἶσε τ' ἀρχικὰ αὐτὰ. Καὶ σάν νὰ τῆ φωτίσε κάποια ἀστραπή, συμπλήρωσε τὴ φράσι μονομιάς. Μὰ κανεὶς δὲν ξαφνιασθηκε γι' αὐτὴ, γιὰτί ἐκεῖνη ἢ σιγμὴ τοῦς φαινόταν ἀλλόλοχη καὶ παραμυθένια.

Διάβασε λοιπὸν τὰ ἐξῆς:

«**Ἡ ἰεότησ σας καὶ ἡ δίωλα σας γὰ τὴν ευτυχία με κάνω, νὰ νοιώθω οκλήρὰ τὰ γρησεία μου καὶ τὴν ἀνικανότητα μου νὰ γίνω ευτυχιωμένος.**»

Μὰ τὸ δνειρο διαλύθηκε τὴν ἴδια κιάλας στιγμῆ. Κάποιος ἀπὸ ἕνα γλαῖνὸ δομάτιο—ἡ μητέρα τῆς—φώναξε στὴ Σόνια πὸς ἦταν πιά ὤρα νὰ κοιμηθῆ. Καὶ ἡ νῆα ἔφυγε χωρίς ν' ἀπαντήση στὸν Τολστόϊ.

Πέρασαν οἱ δύο ἐρωτευμένοι, ἐρωτεύοντο μυστικά, καὶ ἄλλες ὑπεροχες ἡμέρες, γοητευτικὲς νύχτες στὸ φεγγαρόφωτο, ἕκαναν περιπέτειους με τὰλογο καὶ παιγνίδια ἀνάμεσα στὶς θημιονές.

Μὰ στὸ τέλος ἤρθε ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τῆς οἰκογενείας Μπέρς. Τὴν στιγμὴ ποῦ ἡ κορία Μπέρς καὶ ἡ κόρες τῆς πῆγαν νὰ ἀποχαιρετηθῶν τὸν κόμητα Τολστόϊ, ἐκεῖνος παρουσιάστηκε φροφῶτας τὶς μπότες του καὶ κρατώντας τὶς βαλίτσες του:

— Φεύγω μαζί σας, τοῦς εἶπε ἀπλά.

Καὶ κούταξε τὴν Σόνια.

Ἡ οἰκογένεια τῆς νέας ἄρχισε πιά ν' ἀνησυχῆ γιὰ τὸ ἔνδιαφέρον ποῦδειχνε ὁ κόμης γι' αὐτὴ. Θὰ προτιμοῦσαν νὰ ἐδειχνε τὸ ἔνδιαφέρον αὐτὸ γιὰ τὴ μεγαλύτερη ἀδελφῆ τῆς, τὴ Λίτσα.

Ἐλ ἄλλων οἱ μέρες περνοῦσαν, χωρίς ὁ Τολστόϊ νὰ φανερῶν τὸν ἔρωτά του. Φαινόταν σάν νὰ διστάζε καὶ ἡ Σόνια ποῦ ἦταν πραγματικά μικρὴ τῶρα, δὲν εἶχε ἀκό τὴ βεβαιότητα πὸς ὁ Τολστόϊ ἄλοῦθσε τὴν οἰκογένειά τῆς πρὸς χάρην τῆς. Τέλος ἕνα βράδι, τῆς εἶσε δῶσε μιά ἐπιστολή καὶ τῆς εἶπε γλῶσσα.

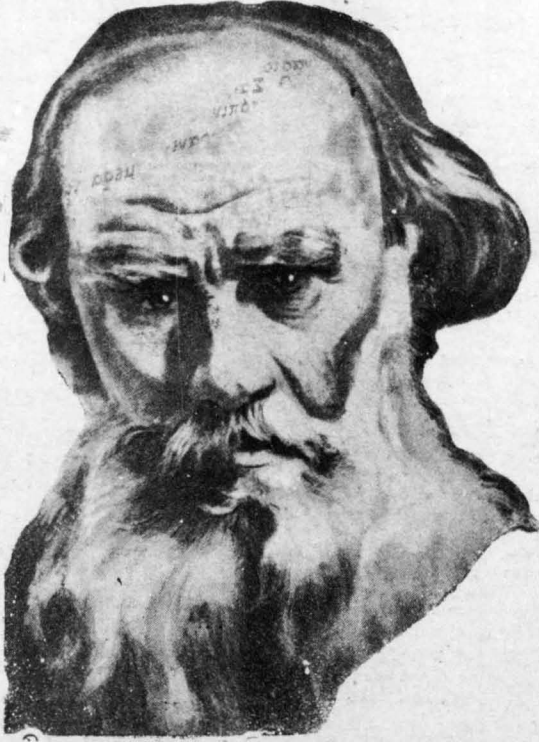
— Θὰ περιμένο τὴν ἀπάντησι σας!

Ἡ ἐπιστολή αὐτὴ ἦταν μιά ἐρωτική ἐξιμολόγησις καὶ μιά ἀισθησέ γάμο συγχώρον. Ἡ ἀπὸ σὲ ἔνωσεται, ἰσθησε ἐνοικοκότη.

Ο Τολστόϊ καὶ ἡ Σόνια ἦσαν ἀρραβωνιασμένοι. Τότε ἔρχη φασαρία ποῦ προηγείτα τὸν με, τὸν γάμο. Ἡ Σόνια, ἐνὸ ἕκα τὶς προτομωσείες τῆς, συνέχιζε τὴ ἐρωτικὴ τῆς παραμυθί. Ὡστόσο εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν ταραξῆ κιάλας ὁ φόβος ποῦ δηλητηρίασε ὀλη τῆς τὴ ζωή: μήπως χάσει τὴν ἀγάπη τοῦ ἀγαπημένου τῆς.

Ο Τολστόϊ πάλι φαινόταν ἀνυπόμονος καὶ πολὺ ἐρωτευμένος. Τόση ἦταν ἡ ἀνυπομονησία του, ὄστε οἱ ἀρραβῶνες τους μόλις μιά βδομάδα κράτησαν.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, ποῦ πρωὶ πῆρε ἰδιαιτέρως τὴ μικρὴ μνηστῆ του, καθίσε δίπλα τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τῆ βασανίη, κάνοντας τῆς χί-

Ο Λέων Τολστόϊ

κομπιὰ ἀπὸ μαῦρο βελούδο. Ἀπὸ τὴν πρώτη κιάλας στιγμή, ὁ Τολστόϊ τὴν ἔσφιγγε ἀνάμεσα στὶς ἀδελφῆς τῆς. Ὡσο τὴν ἐκύταζε, τόσο τὸ φωτεινὸ τῆς πρόσωπο τὸν ἐτάραξε. Καὶ δὲν ἔφραγε οὔτε στιγμῆ ἀπὸ κοντὰ τῆς. Ὡταν νύχτωσε καὶ ἡ Σόνια ἀνέλαβε νὰ λύσει τὶς ἀποσκευὲς τους καὶ νὰ ἐτοιμάση κρεβάτια γιὰ τὶς ἀδελφῆς τῆς καὶ τὸν ἑαυτὸ τῆς, ὁ συγγραφεὺς τὴν ἀκολούθησε καὶ θέλησε νὰ τῆ βοηθήση.

— Ἐγὼ θὰ φτιάξω τὸ κρεβάτι σας, Σόνια Αντρέεφνα, τῆς εἶπε. Καὶ με χέρια ἀδέξια, ἄρχισε νὰ στρώη τὰ σεντόνια καὶ νὰ ταχτοποιή τὰ μαξιλάρια.

Ἡ Σόνια ἔπρεμε λίγο, ἀπὸ κάποια μυστικὴ συγκίνησι. Σε μιά γωνία, ἢ μικρότερη ἀδελφῆ τῆς Τάνια κοιόταν χωιμένη στὸ βάθος μιάς πολυθρόνας. Ἡ Λίτσα, ἡ μεγαλύτερη ἔστριβε τὶς μποτιλλες τας με τὰ δάχτυλά τῆς. Καὶ στὸ διπλάνο σάλονι, ἡ νεαρὴ θεία τοῦ Τολστόϊ Τατιάνα, εἶπαζε με τὸ ἕνα δάχτυλο στὸ πιάνο κάποια Ρωσικὰ μελωδία.

Ὦλο τὸ τοπετο, ἕνα ὑπεροχο τρεπετο ἀπὸ δῶση, φαινόταν σάν νὰ μπαίνει μέσα στὸ σπίτι ἀπὸ τὰ μεγάλα δάνονιχα παράθυρα.

Ἡ Σόνια μετὴ νὰ βλέφραρα χαμηλωμένα, με τὴν καρδιά φουσκωμένη, τὰ ἔβλεπε ὅλα αὐτὰ καὶ προαισθανόταν κιάλας, ἂν καὶ ὁ Τολστόϊ δὲν εἶχε ἀφίσει ἀκόμα νὰ φανῆ τίποτε ἀπ' τὰ αισθημάτα του, ὅτι αὐτὸ τὸ τοπετο, αὐτὸ τὸ σπίτι, αὐτὴ ἡ ἐρημιὰ, θ' ἀποτελοῦσαν τὸ πλαίσιο ὀλης τῆς τῆς ζωῆς.

Ξαφνα, καθὼς ὄνειροπολοῦσε, κάποιος τὴν πλησίασε στὸ σκοτάδι. Ἐβίωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶδε τὸν Τολστόϊ.

— Πῶσο ἀπλή καὶ φωτεινὴ εἶσθε, τῆς εἶπε γλῶσσα.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε.

λιες, δυό ζηλιώτερες ερωτήσεις. Τόσο δε τη στενοχώρησε μ' αυτές ώστε στο τέλος ή φτώχη αναλύθηκε σε δάκρυα και τὰ μάτια της ζέμαιναν ὅλη τὴν ἡμέρα φουσκωμένα.

«Ἦρθε τέλος ἡ στιγμή νὰ φύγουν οἱ μελλόνουμοι γιὰ τὴ ἔκκλησία :

Ἡ Σόνια τυλιγμένη στὸν πέπλο της, ἔδειχνε μεγάλη ἀνησυχία ὁ Τολστόϊ εἰχε ἔβρασιναί... Οἱ δεσποινίδες τῆς τιμῆς δὲν ἐκυβάν κί' αὐτὲς τὴν ἀνησυχία τους καὶ τὰ μπουκέτα ποῦ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους μαραινόντουσαν...

Μὰ ὅρα πέρασε... δυό...

Ἡ ἰδέα οὖτις ὁ Τολστόϊ τὴν εἰχε ἐγκαταλείψει, ἔκανε τὴ Σόνια νὰ κλονιστῇ καὶ νὰ χλωμάξῃ ὁλοένυ καὶ πῖο πολύ...

*Ἐφαρὰ δημοῦ ἔπασσε ὁ ὑπὸ τῆς του, ὁ ὁποῖος μὲ τραγικῆς χειρονομίης τοῦ ἔξήγησε ὅτι εἰχε φυλάξει κατὰ λάθος τὸ γαμπριάτικο ποικάμισο τοῦ κυρίου του στὶς ἀποσκευές του ποῦ τις εἰχε δεθεῖ γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι, ὅτι ἔπρεπε νὰ τις λύσουν πάλι, ὡς καὶ νὰ ἀναβά- λουν γιὰ δυό τρεῖς ὥρες τὸ γάμο.

Ἔτσι κί' ἔγινε πράγματι.

Μετὰ τὸ γάμο, οἱ νέονουμοι ξεκίνησαν γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι τους σ' ἕνα ὑπέροχο ἀμάξι μὲ ἔξι ἄλογα. Ἡ βροχὴ τοῦ Σεπτεμβρίου χτυποῦσε τὴν καπότα τοῦ ἀμαξίου κί' ἡ Σόνια εἰχε μαζευτεῖ σὲ μιὰ γωνιά πλάι στὸ σύζυγό της.

Στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου κατέβησαν, τὸ πολυτελὲς ἀμάξι τους ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τοὺς παραωφώσουν τὴν πῖο ὡραία κάμαρη, τὴν κάμαρη τοῦ Τσάρου, ὅπως τὴν ἔλεγε.

Ὁ Λέων Τολστόϊ ἔγραψε ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὸ ἡμερολόγιό του :

22 Σεπτεμβρίου ἡμέρη. — Ἀπέβηκεν εὐτυχία. «Ἐπει' ἀπὸ μιὰ τέτοια εὐτυχία θάπρεπε νὰ τελειώνῃ ἡ ζωὴ. Διαιρέτω ἡ σύζυγός μου, τὴ λατρεύω ὅσο ποτὲ δὲν ἀγάπησε ἄνθρωπος.»

Μὰ ἔπειτ' ἀπὸ χρόνια, ὁ ἴδιος ἔγραψε σκληρὰ στὴ λατρεμένη του Σόνια :

«Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πεῖα μαζί σου, θέλω νὰ χωρισθῶ. Ἐκεῖ ποῦ βρισκοσαι ἐνὸς ἀέρας εἶνε δηλητηριασμένος.»

Καὶ στὸ τέλος, σὲ ἡλικία ὀγδόνα δυό χρόνων, τὴν ἔγκατ- λειψε γιὰ νὰ πάει νὰ γίνῃ ἐρημίτης.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

— Ένας νέγρος λαθρεπιβάτης ὁ ὁποῖος εἶχε τρυπώσει σ' ἕνα πλοῖο ποῦ ταξίδευε γιὰ τὴν Νότιο Ἀφρική, κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ ταξιδίου τραυματίστηκε σοβαρὰ κί' εὐθὺς κατό- πιν τρελλάθηκε ἀπὸ τὸν μεγάλο τρόμο ποῦ δοκίμασε.

Οἱ λεπτομέρειες τοῦ παθήματός του εἶνε ἄρκετὰ περί- εργες.

Μὲ τὸ σκαμπανέβασμα τοῦ πλοίου ἕνας ἐλέφας καὶ δυό- τρία ἄλλα ἄγρια θηρία ποῦ βρισκόντουσαν στὸ ἀμπάρι καὶ κί' ἐπὶ στή κρούτη τοῦ νέγρου, ἔφευγαν ἀπὸ τὰ κλουβία τους ἀλλὰ ρίχτηκαν ἐπάνω του !

Παραδόξως ὅμως, τὰ θηρία δὲν τὸν ἀγγίζαν, ἴσως ἐπειδὴ εἶχαν προσβληθῇ ἀπὸ... ναύταιασι (!), ἀλλὰ τὸ ἀνακάτεμα αὐτό, νέγρου καὶ θηρίων ποῦ διήρκεσε, πέντε ἡμέρας ὡς ἀ- ἄλλοι, ἐπὶ τὰς ἀνάγκαις, ἔπρεπε νὰ διασχιθῇ τὰ παρα- γμένα νερά τοῦ Βισκαϊκοῦ κόλπου—ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ κἀν τὸν ἄνθρωπο νὰ τρελλαθῇ !

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΑΡΙΘΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ

Τὸ σύστημα τῆς ἀριθμῆσεως καὶ τῆς ἀριθμῆσεως ἦταν διαφό- ρη ἀπὸ τὴν μεγαλειότερη ἀριθμῆσεως καὶ προχωροῦσε καὶ σὲ ἄλλους δρόμους.

Τὸ 1803 ἐφαρμόσθηκε στὴ Βιέννη ἕνα νέο σύστημα ἀριθμῆ- σεως τῶν σπιτιῶν. Κατὰ τὸ σύστημα αὐτὸ ἡ ἀριθμῆσις ἀρχιζε κανονικὰ ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη κάθε δρόμου καὶ τελείωνε στὴν ἄλλη.

Τὸ νεώτερο σύστημα τῶν μονῶν καὶ ζυγῶν ἀριθμῶν ἐφαρ- μόσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι τὸ 1805.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μὲ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 8 δραχμᾶς ἀποκτᾶτε τὰ ἔξῃς ἀριστουργήματα :

«ΚΑΤΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΑΝΤΡΕΣ» Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υλοῖ

«Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ»

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» Τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» Τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥΜΥΣΣΕ

Στὸν τόμον τῆς «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ γεμᾶτη πάθοςερωτικὴ ἱστορία τῆς ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙ- ΝΙ καὶ οὐρανοκτοφικῆς ἘΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ.

Ἐπίσης μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμᾶς 8 ἀποκτᾶτε καὶ τὴν «ΠΑΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Ὀνοσὸ Μπαλζάκ καὶ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Γουλιού Βέρν.

Ἐπίσης ἀρσίσει ἡ διανομὴ τοῦ νέου ἀισθηματικῆς ἀριστοῦργ- γήματος τῆς ΝΤΕΑΛΥ.

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ!»

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἔργον :

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ»

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός) κλπ κλπ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνώστῃς μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν ὅλην τὴν σειράν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην τῶν, καθὼς καὶ τὴν σειρὰν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτικῆς συνειργασίας τῶν καλυτέρων Ἑλλήνων λογογράφων.

Ἡ Διευθύνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς διαικδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὖσεθεῖσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐυχαριστήσῃ τοὺς ἀνα- γνῶστας τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» ἀπεφάσισε εἰς ὅσους προσκομίζουσι εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσαρα δελ- τία καὶ λαμβάνουν τὰς νεώτερας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μὲ πέντε μόνον δραχμᾶς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔξ δραχμᾶς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἔξῃς βιβλία :

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΣΕ

Η ΣΟΝΙΑ

τῆς ΓΚΡΕΒΙΛ

Καὶ ΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥ- ΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Τοῦ ΕΝΤΙΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας

καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ποῦ τιμᾶνται δρ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἑκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα. Εἰδοποιοῦνται ὅμως ὁ ἀναγνώστης μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὴ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλάξωσι εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἡμερησίων.